

John Angell James

Pot să mă înșel
crezând că sunt
mântuit?

Pot să mă înșel crezând că sunt mântuit?

John Angell James

Pot să mă înșel
crezând că sunt
mântuit?

MAGNA GRATIA

Dascălu, 2026

POT SĂ MĂ ÎNȘEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

John Angell James

Copyright © 2026 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Danger of Self-Deception*, de John Angell James, parte din vol. VII din lucrarea *A Series of Tracts on the Doctrines, Order, and Polity of the Presbyterian Church in the United States*, 1842. Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Books.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-297-6 (pdf); 978-630-351-298-3 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15). Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

§

Cei ce pretind a fi creștini pot fi împărțiți în trei categorii: cei sinceri, cei fățarnici și cei care se înșeală sau se amăgesc singuri cu asta. În a doua categorie există foarte puțini oameni, căci rar m-am întâlnit cu astfel de persoane. Nu se întâmplă des ca un om să ajungă la un asemenea nivel de răutate îndrăzneată și dezgustătoare, încât să emită o pretenție cu un scop sinistru, o pretenție de credință despre care, la vremea respectivă, să știe că este falsă. Dar, deși puțini îi înșală intenționat pe alții, există foarte mulți astfel de oameni care se amăgesc sau se înșală pe ei înșiși, chiar fără să știe. Iar acest

lucru este alarmant! Ce lucru groaznic este să te amăgeşti pe tine însuţi într-o chestiune de o importanţă atât de mare cum este mântuirea sufletului nemuritor! Ce îngrozitor să presupunem că suntem îndreptăţiţi înaintea lui Dumnezeu, în timp ce, de fapt, să fim condamnaţi de Legea Lui dreaptă; să credem că suntem cu adevărat născuţi din nou, dar să fim încă neconvertiţi; să ne închipuim că suntem copii de Dumnezeu, în timp ce suntem copiii diavolului; şi să credem că mergem spre Rai, în timp ce zi de zi, secundă de secundă, timpul ne aduce tot mai aproape de prăpastia fără fund a Iadului! Până şi posibilitatea unui astfel de

caz ar trebui să trezească sufletele noastre căldicele, să ne stârnească toate temerile şi să ne constrângă să facem cea mai atentă şi mai sânguincioasă cercetare de sine.

Marele adevăr despre care vreau să vorbesc aici este că *pretenţia nu este totuna cu posesia*. Acest adevăr obişnuit, ba chiar absolut raţional, adevărat şi impresionant, se dovedeşte de la sine, cu hotărâre şi categoric, astfel că vreau să atrag atenţia cititorului şi să ajung la inima şi conştiinţa lui cu toată hotărârea posibilă.

Un membru al bisericii nu este neapărat un creştin adevărat, iar părtăşia exterioară cu membrii ei nu este o dovadă sigură a unirii vii cu Hristos, Capul divin

al bisericii. Mă tem că mulți fac greșeli fatale în acest aspect important.

Printre cei care acordă puțină atenție religiei, sau chiar deloc, se presupune foarte adesea că moartea îi pregătește cumva pe astfel de oameni pentru Rai, că o schimbare tainică va avea loc în ei în acel moment, schimbare prin care ei vor fi pregătiți pentru Împărăția slavei, ca și cum moartea ar fi o rânduială care produce convertirea, nu o simplă schimbare a stării noastre fizice.

Există mulțimi de oameni care privesc moartea ca pe un sacrament al harului, în loc să o înțeleagă ca pe o simplă soluție a naturii noastre compuse. Alții îi

ataşează aceeaşi idee greşită actului de alăturare la o biserică, celui de a mărturisi ataşamentul faţă de şi chiar de a lua parte la Cina Domnului, ca şi cum aceasta ar fi într-un fel sau altul ceea ce produce o schimbare în ei şi, printr-un proces despre care nu îşi pot forma o idee clară, ei ajung creştini adevăraţi.

Dar există şi alţii care, oarecum mai bine învăţaţi, nu asociază cu părtăşia bisericii astfel de idei greşite, care recunosc nevoia credinţei şi a naşterii din nou ca condiţii pentru părtăşie, dar care, în final, se înşală pe ei înşişi presupunând că au aceste lucruri calificative în ei înşişi.

AMĂGIREA DE SINE NU ESTE DOAR POSIBILĂ, CI ȘI FRECVENTĂ

În primul rând, îmi propun să demonstrez că o astfel de amăgire de sine nu este doar posibilă, ci și frecventă. Acest lucru reiese clar din numeroasele avertismente împotriva acestei amăgiri conținute în scrierile apostolice. „Nu vă înșelați” este un avertisment repetat de trei ori de către Pavel în prima sa Epistolă către Corinteni (1 Cor. 3:16; 6:9; 15:33). Apoi cât de categorică este exprimarea lui față de galateni: „Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur” (Gal. 6:3). Apostolul

Iacov afirmă și el același lucru: „Nu vă înșelați preaiubiții mei frați... Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:16, 22). Ce mustrări și îndemnuri solemne sunt formulate în alte pasaje biblice cu privire la lucrarea de cercetare de sine: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați” (2 Cor. 13:5). „Fiecare să-și cerceteze fapta lui” (Gal. 6:4). Dar ce poate egala forța și puterea limbajului și a înțelepciunii apostolului cu privire la propria sa persoană? „Mă port aspru cu trupul meu, și-

l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce le-am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Cor. 9:27). Dacă un astfel de om, cel mai mare, cel mai sfânt, cel mai distins membru, slujitor și apostol al bisericii creștine, a considerat necesar să dea dovadă de o asemenea prudență, atunci cu cât mai mult avem noi înșine nevoie de ea!

Pericolul amăgirii de sine reiese clar și din afirmațiile alarmante ale lui Hristos. În Pilda Semănătorului, El i-a împărțit pe cei ce aud Cuvântul Lui în patru categorii, dintre care doar una este alcătuită din credincioși sinceri, deși cel puțin două dintre celelalte trei sunt reprezentate ca

primind Cuvântul şi ca mărturisindu-l pentru o vreme. Cât de solemne şi zguduitoare sunt cuvintele Lui din Predica de pe Munte: „Nu oricine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăţia Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în Ceruri. Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege’” (Matei 7:21, 23). Aceste persoane nu erau doar preinşi credincioşi, ci şi persoane cu rang înalt în

biserică. Ei erau încrezători în siguranța mântuirii lor, și totuși au pierit, și erau mulți!!

Să ne oprim gândurile și să reflectăm la lucrurile concrete consemnate în Noul Testament. Deși Iuda a ajuns un fățarnic, care mima credința, probabil că a început ca un pretins credincios, unul care s-a înșelat singur. Iată că un apostol din cei doisprezece a fost un fals credincios! Cât de mulți oameni L-au urmat cândva pe Hristos și au crezut într-un fel în El, printre care mulți lideri ai evreilor, și totuși atât de mare era numărul celor care ulterior și-au abandonat pretenția de credință, încât Domnul nostru le-a

pus această întrebare celor 12: „Voi nu vreţi să vă duceţi?” (Ioan 6:67), sugerând că aproape toţi ceilalţi se lepădaseră de El. Petru vorbeşte despre unii care, după ce au cunoscut calea dreptăţii, s-au îndepărtat de poruncile sfinte care le-au fost date (2 Petru 2:21), iar Ioan, descriind cazul unora din vremea lui, spune: „Ei au ieşit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noştri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noştri, ar fi rămas cu noi; ci au ieşit, ca să se arate că nu toţi sunt dintre ai noştri” (1 Ioan 2:19). Vă chem pe toţi să citiţi cu atenţie discursurile adresate celor şapte biserici din Asia Mică, mesaje conţinute în capitolele 2 şi 3 din cartea Apocalipsa,

și să observăm acolo descrierea acelor biserici făcută de Acela care nu poate greși. Din ce citim se vede clar că acele biserici aveau printre membrii lor, cel puțin pe o parte dintre ei, o mare măsură de creștini doar cu numele. Totuși, acestea erau biserici aflate în grija unui apostol.

Nu confirmă observația noastră pericolul amăgirii de sine, ca să nu mai vorbim de apostatăii fățiși, care se întorc la păcat, erezie sau lume, și care sunt alungați din biserică? Și câți alții mai există în biserică, oameni care, deși nu sunt caracterizați de inconsecvențe suficient de grosolane încât să fie supuși disciplinei, dovedesc destul de clar lipsa totală de

viață spirituală și de zel în evlavie, oameni care nu au nimic din creștinism dincolo de numele acestuia! Nu este o încălcare a legii blândeții dacă am spune că oameni atât de lumești în duhul lor, atât de lipsiți de sfințenie practică, atât de puțin interesați de lucrurile Împărăției lui Hristos, fie în propria biserică, fie în lumea largă, fac doar o mărturisire seacă și lipsită de inimă a creștinismului! Oricât de dureros ar fi, deci, este un fapt dovedit că pericolul amăgirii de sine este alarmant de mare.

CAUZELE AMĂGIRII DE SINE

Acum haideți să cercetăm pentru a vedea care sunt *cauzele* acestei amăgiri de sine.

Prima şi cea mai importantă cauză este *confuzia* între formele şi înfrânările date de o educaţie religioasă, sau între o mică stârnire a unor emoţii trecătoare, şi o schimbare reală a inimii. Adevărata evlavie presupune nimic mai puţin decât această schimbare a inimii. Fiind părtaşi unei naturi decăzute şi corupte spiritual, noi toţi trebuie să fim înnoiţi în inimile noastre, nu doar schimbaţi pe ici-pe colo în lucruri exterioare. „Dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). Imaginaţia poate fi stârnită, emoţiile pot fi mişcate, comportamentul poate fi îmbunătăţit, şi totuşi inima să rămână

neschimbată. Atât timp cât stau lucrurile în felul acesta, nu există un principiu de viață durabil în inimă, nici o rădăcină a evlaviei în suflet. Fără natura nouă, născută din Duhul, totul va dispărea, și toate vor dispărea în lipsa ei. Este de așteptat ca, sub influența predicilor emoționale din vremurile noastre, mulți oameni să pară impresionați și convertiți, și să dea impresia că merg bine pentru o vreme, și totuși inimile lor să nu fie înnoite. Opiniile lor pot fi biblice, comportamentul lor poate fi corect și ei să vină la o altă biserică potrivit mărturisirii credinței lor, și totuși să nu existe niciun motiv pentru care aceste lucruri să nu se

petreacă. Numai că, după o vreme, nou-tatea religiei încetează, dorinţele şi simţămintele lor încep să se răcească şi, deşi poate nu devin nişte stricaţi pe faţă sau deşi nu părăsesc biserica, astfel de oameni devin mulţumiţi cu o simplă folosire formalistă a mijloacelor harului şi rămân în această stare ticăloasă, până ce moartea îi trimite în lumea veşnică.

Pericolul apare apoi şi din pacea exterioară actuală şi din libertatea netulburată a bisericii. În primele zile ale creştinismului, şi destul de des de atunci încolo, pretenţia de credinţă era însoţită de un pericol iminent de a pierde avuţiile, libertatea sau chiar viaţa. Legi care instituiau

prigoana au fost adoptate împotriva celor care credeau în Isus și își mărturiseau această credință. Ei trebuiau, într-adevăr, să-și ia crucea, și prin multe necazuri să intre în Împărăția lui Dumnezeu. În astfel de circumstanțe, am putea crede că niciun om nu s-ar fi declarat creștin dacă nu ar fi fost astfel cu adevărat. Putem presupune că o închisoare și un țăruș ar fi un mijloc de triere suficient de eficient între credincioșii adevărați și cei doar preinși astfel, nu doar împotriva fățarniciei, ci și în ce privește simpla religie cu numele. Dar nici măcar asta nu a fost întotdeauna o piedică eficace, căci și atunci au existat oameni care s-au amăgit

singuri. De aceea, cu cât mai posibil este ca amăgirea de sine să prevaleze în zilele noastre, când o pretenție și mărturisire de credință și evlavie, atât de departe de a ne expune suferinței, disprețului și ocării din partea altora, este un mijloc de a ne aduce o creștere a stimei și afecțiunii din partea oamenilor! Religia evanghelică și o mărturisire a acesteia au ajuns lucruri la modă în zilele noastre. Acum nu mai există nicio încercare de foc prin care trebuie să treci ca test al sincerității tale, și nu există un proces de cernere pentru a separa pleava de grâu, astfel că o consecință naturală, deși fatală, este că mulți se declară credincioși, deși sunt străini de

puterea și eficacitatea credinței pe care o pretind.

Accesul larg și ușor la Cina Domnului, oferit de unele biserici, crește acest pericol. Despre ele nu se poate spune, așa cum se afirmă despre biserica menționată în Cuvântul lui Dumnezeu, că porțile lor vor fi deschise continuu și că nu vor fi închise nici zi, nici noapte, căci cu greu se poate afirma că ele ar avea vreo poartă sau că, dacă au așa ceva, nu există niciun paznic acolo care să cerceteze identitatea celui care vrea să intre. Este adevărat, ușa nu trebuie făcută mai strâmtă decât a făcut-o Hristos însuși. Nu ar trebui impuse condiții nebiblice

pentru participarea la Cină, nici bariere sau obstacole care să împiedice accesul celor care au dreptul să intre. Nu există lucruri concepute pentru a speria mințile timide, dar cu siguranță cineva, fie păstorii, fie membrii, fie toți împreună, ar trebui ca, printr-o prudență sfântă, cu blândețe creștină și cu experiență, să îi cerceteze pe cei care doresc să fie primiți în părtășie; nu, într-adevăr, de dragul indulgenței sau pentru a manifesta o autoritate de tipul inchiziției, ci pentru a-l feri pe tânărul ucenic de amăgire. De asemenea, dacă el nu este sănătos în gândirea lui nici cu privire la adevăr, nici cu privire la propria stare spirituală, el trebuie

învățat mai bine care este calea lui Dumnezeu. Așadar, dacă nu ar fi nevoie de nimic mai mult decât ca un om să se declare creștin fără vreo cercetare, cât de mare trebuie să fie pericolul ca acel om să creadă că este ceva ce, în realitate, nu este!

Îndemnurile urgente ale predicatorilor și prietenilor i-au determinat pe mulți să emită o pretenție de credință înainte de a avea de fapt o religie reală în suflet, pe care să o mărturisească. O dorință prea grăbită de a avea o biserică mare și, astfel, de a le sublinia importanța slujbei pastorale și de a multiplica dovezile utilității acestor slujitori, un lucru vrednic de

criticat, pentru că este un fel dăunător de vanitate a slujitorilor, i-a făcut pe unii să se grăbească în a introduce tot felul de persoane în părtășia creștină. Alții, mănânați de simțăminte false de delicatețe, au încurajat o astfel de pretenție din partea unora, în ciuda multor suspiciuni privind sinceritatea ei, pentru că s-au temut mai degrabă ca nu cumva să rănească sentimentele acelor oameni prin a insinua vreun dubiu legat de adevărata lor întoarcere la Dumnezeu. Alții au acționat pe baza presupunerii că impresiile religioase pot ajunge să se maturizeze și să dea naștere convertirii prin avantajele părtășiei în biserică, și i-au încurajat pe

astfel de oameni să iasă în faţă şi să-L mărturisească public pe Hristos înainte ca ei să creadă cu adevărat în El.

Nici comportamentul credincioşilor, altfel bine intenţionaţi, nu este uneori mai inspirat faţă de rudele lor. Soţul resimte o durere în inimă cu fiecare perioadă care trece, văzând că soţia iubită se ridică şi se retrage de lângă el, când el este pe cale să ia parte la elementele Cinei. Soţia care, cu toată dragostea ei naturală faţă de soţul ei, adaugă o grijă tandră pentru binele lui veşnic, consideră că este o mare şi dureroasă lipsă în plăcerea ei spirituală să meargă fără soţ la Cina Domnului. Părinţii tânjesc să aibă copiii

alături de ei în părtășia bisericii. Astfel, în toate aceste cazuri, se folosește uneori multă presiune pentru a determina ruda preaiubită să își însușească numele și să emită pretenția de a fi creștin. Desigur, acolo unde există o nădejde clară, o nădejde întemeiată pe dovezi convingătoare, că obiectul acelei griji este cu adevărat născut din nou și făcut părtăș la harul mântuitor, acest lucru este foarte potrivit, dar acolo unde aceste dovezi lipsesc, acolo unde nu există un temei clar pentru a crede că în sufletul acelui om a avut loc o schimbare spirituală, este o nerăbdare extrem de greșită și rea să dorești ca astfel de persoane să devină membre

în biserică. Acest lucru contribuie la amăgirea lor de sine și este ca un complice la o iluzie, ceea ce îi plasează pe astfel de oameni tot mai departe de mântuire. Astfel de persoane sunt mult mai predispuse să fie convertite în afara bisericii decât în interiorul ei. Mulți dintre cei care și-au convins prietenii să emită o pretenție prematură de credință, din cauza unei nesincerități, au ajuns să se pocăiască de nerăbdarea greșită, văzând dovezi peste dovezi, acumulate în timp, că ruda lor, deși devenit de acum membru al bisericii, cu siguranță că nu avea nimic în comun cu creștinismul.

Încrederea nepotrivită pe care unii

preinși creștini o acordă modului strict de cercetare adoptat de majoritatea bisericilor noastre este o altă sursă de amăgire. Ei au fost interogați de păstor, care a fost ajutat de unii dintre prezbiteri sau membri. Ei au venit, fie verbal, fie în scris, cu o declarație despre ce au simțit, ca și cu o mărturie a presupusei lor întoarceri la Dumnezeu, și pe acest temei au fost primiți și acceptați ca fiind cu adevărat născuți din nou. „Pot astfel de judecători”, se întreabă ei, „să se înșele? Astfel de examinatori atât de competenți, atât de imparțiali, atât de pretențioși, pot să tragă o concluzie greșită? Nu”. Ei cred că evlavia lor este astfel autentificată, că pretenția

lor este atestată şi siguranţa lor este astfel neîndoielnică. Totul pare în regulă şi acesta este raţionamentul lor, iar când, cu trecerea timpului, apare cea mai mică îndoială, poate din motive care ar trebui le să fie concludente cu privire la falsitatea pretenţiei lor de credinţă, ei reduc la tăcere glasul conştiinţei, invocând mărturia dată şi primirea lor în biserică după cea mai riguroasă cercetare. De aceea, este important ca păstorul să nu îi dea niciodată nimănui, la primirea unui membru în biserică, verdictul că acel om este cu adevărat convertit, ci să lase întreaga judecată a cazului la latitudinea propriei conştiinţe a membrului, ca în faţa unui Dumnezeu

care cercetează inima, făcându-l astfel responsabil pentru consecințele oricărei concluzii greșite pe care ar putea să o tragă cu privire la starea lui spirituală.

Privește, drag cititor, aceste lucruri și învață de unde vine și cât de iminent este pericolul amăgirii de sine privind starea ta înaintea lui Dumnezeu și siguranța ta veșnică. Nu am exagera dacă afirmăm că mulțimi de oameni sunt înșelate în felul acesta. Amintirea întunecată a bisericii din Laodicea este o dovadă înfricoșătoare că întregi comunități de preținși creștini pot fi în această stare îngrozitoare. Acesta este unul dintre șiretlicurile viclene și profunde, una dintre mașinațiunile iscusite

ale Satanei, prin care îi duce pe oameni spre amăgire de sine, atunci când nu îi mai poate păstra într-o stare de indiferență neglijentă. Astfel, el caută să le distrugă sufletele chiar în biserică, atunci când nu mai poate face asta ținându-i în lume. El caută să-i adoarmă prin privilegiile părtășiei, atunci când nu îi poate păstra adormiți printre plăcerile păcatului. O, cât de mulți sunt conduși în captivitate pe această cale! Câți de mulți sunt cei conduși de Satana spre pierzare, oameni pe care i-a legat mai întâi la ochi cu bandajul unei pretenții false de credință! Câți de mulți se află în bisericile noastre, care sunt în prezent în această

stare groaznică!

CONSECINȚELE AMĂGIRII DE SINE

În al treilea rând, aș dori să reflectăm asupra *consecințelor* acestei amăgiri de sine.

Ea corupe puritatea bisericii. Membrii aflați în această stare sunt lemnul, fânul și pleava din pereții templului spiritual, care îi desfigurează frumusețea și îi afectează puterea. Ei sunt acei Acan care tulbură tabăra lui Israel și stârnesc dezgustul Domnului asupra oștirilor Sale. Ei sunt boala trupului spiritual, care îi umflă trupul, dar îi distrug sănătatea. Oare pot aduce ei binecuvântarea lui

Dumnezeu, prin rugăciunile lor, asupra păstorului sau asupra membrilor? Vai! Ei nu se roagă pentru ei înşişi. Oare cultivă ei vitalitatea şi puterea în părtăşia sfinţilor prin așa-zisa lor evlavie? Nu, căci ei sunt reci, fără viaţă, morţi. Oare îi atrag ei pe alţii prin consecvenţa lor către biserică? Dimpotrivă, ei îi dezgustă şi îi alungă de ea. În loc să vină în ajutorul forţei acelei lumini concentrate, prin care biserica străluceşte asupra lumii întunecate din jurul ei, aceşti oameni o învăluie în fum. În loc să acţioneze ca sarea Pământului, ei aduc corupţia în Împărăţia lui Hristos. Ei nu sunt doar o rană în sensul lipsei, ci şi activ, pentru că ei fac

rău în orice clipă, dar mai ales în situații de conflict, fiind combustibilul care alimentează flăcările discordiei.

În ceea ce privește religia, ei o disprețuiesc și o rănesc, nu atât ridicându-se împotriva ei prin strigătul fățărniciei, din cauza imoralității lor, pe cât coborând standardul ei, deprecindu-i valoarea, diminuându-i puterea, făcând-o mai carnală și secularizând-o, reducând-o la o conformare mai mare față de spiritul lumii. De aceea, mulți oameni, nevăzând nicio diferență între astfel de preinși credincioși și ei înșiși, nimic dincolo de simpla pretenție, consideră că o astfel de religie nu este vrednică de atenția lor.

Dar, în ceea ce îl priveşte cel ce este un creştin doar cu numele şi cu pretenţia, consecinţa amăgirii sale este cu atât mai groaznică. El este probabil cea mai deznădăjduită persoană de pe Pământ. Înainte să-şi aroge Numele lui Hristos, exista ceva speranţă că el va fi cumva atras, convins şi întors la Dumnezeu prin unele dintre acele predici înţelepte, care subliniază diferenţa dintre un om născut din nou şi ceilalţi. Acele apeluri înţepătoare pentru conştiinţa lui, care adesea sunt binecuvântate prin a-i trezi pe cei care încă dorm, sunt acum inutile pentru el, pentru că el este rezistent faţă de ele. El este pretins creştin şi membru al

bisericii, și cu acest scut, el alungă din inimă orice săgeată a convingerii de păcat. Lucrurile pe care el le spune sunt pentru cei care nu se declară creștini, nu pentru el. Conștiința lui doarme liniștită în mijlocul tunetelor care răsună de la amvon, în timp ce fulgerele, purtate de dirijorul pretenției lui, nu se ating de speranțele lui false și îl lasă în siguranță în mijlocul tuturor chemărilor la mântuire. El alungă toate amenințările Cuvântului, deși sunt îndreptate spre el, și își arogă toate privilegiile și mângâierile celor neprihăniți, deși nu se bucură de niciuna dintre ele. Dacă puterea înșelăciunii începe să fie zdruncinată în vreun

moment de eforturile unei conștiințe pe jumătate trezite și apare suspiciunea că el nu este cu adevărat credincios, Satana îl ajută să-și recapete liniștea iluzorie prin sugestia obișnuită că este un creștin declarat și membru al bisericii, și că, deși nu este perfect, nu este mai departe de perfecțiune decât mulți alții. El doar profită de slăbiciunea generală a vremurilor, iar dacă greșește, cine oare s-ar descurca mai bine decât el? În plus, ce să facă el? Cum să o ia de la capăt, dacă este membru al bisericii? Să se pocăiască, să creadă și să fie convertit acum? O astfel de logică are în general succes, iar bietele creaturi se întind din nou să doarmă somnul morții.

În ciuda numărului mare de prețiși creștini și a numărului mare de neconvertiți, rareori întâlnim pe cineva care a fost convertit după ce a devenit un astfel de pretins creștin! Cât de rar vin astfel de oameni la păstorul lor să-și exprime teama ca nu cumva să nu fie creștini cu adevărat și să acționeze pe baza ei, concluzionând că ei nu fuseseră niciodată schimbați cu adevărat!

De aici și faptul că unii predicatori consideră că ar fi cea mai mare nedumescire a tuturor străduințelor lor pastorale să le dea răspunsuri persoanelor care vin să se sfătuiască cu ei în privința pretenției lor de credință. Dacă, pe baza suspiciunii

că inimile acestor indivizi încă nu sunt în rânduială cu Dumnezeu, predicatorii i-ar descuraja, ei se gândesc că îi descurajează pe cei pe care ar trebui să-i primească şi să-i încurajeze. Cum să respingă ei un prunc care ar trebui pus în sânul bisericii? Cum să frângă ei trestia frântă sau să stingă mukul care fumegă? Pe de altă parte, dacă ei îl încurajează pe cel căutător, pot întări astfel iluzia unui suflet amăgit şi pot deveni complici la pierzarea unui suflet nemuritor. Unii oameni conştiincioşi au considerat şi au simţit că aceasta era chiar povara vieţii lor, şi de care nu exista nicio cale de a obţine alinare sau uşurare, decât insistând

pe semnele adevăratei convertiri, implo-
rându-l pe căutător să-și cerceteze inima,
afirmând ceea ce implică o pretenție de
credință și făcându-l pe acel om, așa cum
am spus deja, responsabil pentru jude-
cata propriei sale stări și pentru toate
consecințele ei.

Dar îndreaptă-ți privirea către cealaltă
viață și anticipează, dacă poți, consecin-
țele amăgirii de sine așa cum există și sunt
perpetuate o veșnicie întreagă. În alego-
ria lui inimitabilă, intitulată „Călătoria
creștinului”, după ce prezintă respingerea
unui fals convertit, denumit Ignoranță,
care bătuse la porțile Cerului și ceruse să
fie primit, John Bunyan își încheie cartea

cu aceste cuvinte extraordinar de înfricoşătoare: „Atunci am văzut că exista o cale spre Iad chiar de la porţile Raiului, la fel cum era din Cetatea Pierzării”.

Un pretins creştin în Iad!! Ce idee tulburătoare! Ce gând înfricoşător! După ce şi-a petrecut viaţa pe Pământ în părtăşia sfinţilor, fiind unul dintre ei doar cu numele, acest biet suflet îşi va petrece veşnicia în adevărata frăţie a diavolilor din Iad! După ce a aparţinut adunării poporului lui Dumnezeu, luând parte la toate serviciile şi privilegiile lor, chiar participând cu ei la treburile Împărăţiei Lui, unindu-se cu ei atât în primirea cât şi în alungarea membrilor, el a fost apoi

trimis departe, în temnița sufletelor pierdute. O, cât de îngrozitor să fii separat acum de biserica lui Dumnezeu, să ți se dea sentința excomunicării, să fii rupt de trup ca membru corupt al lui și dat pe mâna Satanei! Dar cum se poate compara oare aceasta cu sentința de excomunicare din biserica triumfătoare, sentință care va fi rostită de Isus Hristos însuși în ziua de apoi? O, ce îngrozitor să-L auzi spunându-ți atunci să te depărtezi pe veci! Cine nu simte forța acelor adevăruri îngrozitoare?

MIJLOACELE PENTRU A EVITA AMĂGIREA DE SINE

În al patrulea rând, vreau să analizăm acum ce *mijloace* ar fi necesare și

potrivite pentru a evita amăgirea de sine privitoare la mântuire.

Gândește-te la acest lucru. Gândește-te profund. Lasă ca acest lucru să-ți cuprindă mintea, iar mintea ta să insiste asupra lui îndelung. Nu îngădui să fie un subiect respins cu aceeași ușurință cu care trimiți în uitare multe alte subiecte de natură religioasă. Acest lucru este neobișnuit de important, de o importanță uluitoare superioară față de temele obișnuite de reflecție. Ideea însăși de a fi un pretins creștin, dar unul amăgit în sine, este îngrozitoare! Un pretins creștin, care merge spre pierzare! Mulțimea celor care sunt în această stare face ca situația să fie

și mai alarmantă. Și dacă am discuta despre o simplă posibilitate, un eveniment care ar putea exista, dar care rareori s-a dovedit a fi existat în practică, și tot ar cere atenția noastră serioasă. Dar când este ceva atât de răspândit încât este de temut că abia dacă te poți gândi la o biserică în care să nu existe unii în această situație, și la nicio biserică mare în care să nu fie mulți, o, cât de gravă, cât de alarmantă devine această chestiune!

Ar trebui să aduci problema înaintea sufletului tău și să recunoști nu doar posibilitatea pericolului, în sens abstract sau în legătură cu alții, ci și în legătură cu tine. Pretenția ta de credință nu implică

neapărat posesia efectivă a acelei credințe. Nu trebuie să tratezi simpla pretenție ca pe dovada că ești creștin. În acele momente când ar trebui să meditezi la asta, când ar trebui să îți pui cu mai multă nerăbdare întrebarea: „Sunt cu adevărat un copil de Dumnezeu?”, nu este suficient să răspunzi, „Am mărturisit că sunt creștin”, pentru că acest lucru, în orice stare a bisericii, și mai ales în cea actuală, nu este o dovadă, cu greu o prezumție, că te-ai născut din nou din Duhul. Este posibil, așadar, să fii înșelat și să nu îți imaginezi că există ceva în circumstanțele tale care să facă această idee inaplicabilă în cazul tău.

Ar trebui să te temi de însăși ideea de a fi amăgit. Ar trebui să meditezi cu seriozitate și sârguință la consecințele înfricoșătoare ale amăgirii de sine. Ar trebui spus adesea cu un cutremur sfânt: „O, dacă mă voi dovedi amăgit în final?”

Ar trebui să-ți cercetezi starea frecvent, cu hotărâre, seriozitate și imparțialitate. Ar trebui să pui deoparte timp din când în când pentru a te ruga și pentru a-ți cerceta inima. Ar trebui să aloci momente și oportunități mai lungi decât de obicei și cu o seriozitate mai mare pentru cercetarea de sine, când ar trebui să privești din nou, cu o intensitate mai mare, către dovezile religiei personale, când

starea ta anterioară și cea actuală, presupusa ta convertire, purtarea ta și starea dorințelor tale să fie toate analizate; să ai dorința de a nu fi amăgit, cercetând motivele nădejdi care este în tine. Este o chestiune prea importantă pentru a fi tratată ca și rezolvată. Consecințele amăgirii de sine sunt prea groaznice și neremediabile pentru a risca eternitatea prin neglijență.

Probabil că te va ajuta în această îndatorire solemnă de cercetare de sine dacă îți voi prezenta o imagine a unora dintre principalele semne ale convertițiilor falși și ale celor adevărați, aranjate în coloanele dintr-un tabel.

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

SEMNELE CELOR AMĂGIȚI	SEMNELE SFINȚI- LOR ADEVĂRAȚI
1. Când grija profundă față de mântuire încetează imediat ce omul emite pretenția de credință și capătă pe baza ei membralitatea în biserică.	1. Când mintea își păstrează grija profundă față de mântuire și este crescută de ideea că un pretins creștin care piere este cel mai îngrozitor dintre toate ființele.
2. Când, după ce s-a emis pretenția de credință, cel care a făcut-o s-a întors curând la practici care, deși nu sunt considerate imorale de el, erau considerate păcătoase în timpul perioadei de îngrijorare și, ca atare, omul a renunțat la ele.	2. Când există o teamă continuă și tot mai mare de păcatele la care a renunțat în timpul perioadei de îngrijorare cu privire la mântuire, iar sfințirea în aceste aspecte particulare este dusă înainte cu putere.
3. Când temperamentele rele, dispozițiile	3. Când păcatele îndrăgite sunt, dacă nu

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

fireşti şi păcatele dragi sunt înfrânate pentru o vreme, dar îşi recapătă puterea şi stăpânirea obișnuită de odinioară.	complet eradicate, totuşi reprimare şi ținute sub control, prin veghere şi rugăciune.
4. Când omul se află sub conștientizarea de păcat, dar există o înclinație de a găsi alinare împotriva muștrărilor conștiinței în ideea că el este un creștin declarat.	4. Când ideea de a fi un creștin declarat face ca gândul de a păcătui să fie și mai amar și ne face neliștiți și cutremurați, până ce obținem iertarea prin credință și pocăință, care sunt înnoite.
5. Când poți trăi împăcat cu o stare redusă de evlavie personală sau cu prevalența corupției spirituale ori cu mentalitatea și conformarea cu	5. Când păcatele altora, mai ales ale celor care se pretind creștini, ca și starea lor scăzută de evlavie, provoacă o durere profundă și te fac și

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

lumea, prin ideea că nu ești mai inconsecvent sau mai deficitar decât majoritatea celorlalți prețiși creștini, și astfel găsești alinare în fața muștrărilor conștiinței care te acuză, pur și simplu crezând că nu ești mai rău decât alții.	mai dornic să crești tot mai mult în evlavie personală, pentru a ocroti reputația credinței și pentru a preveni ca asupra Numei lui Hristos să fie aruncată ocară.
6. Când starea obișnuită a minții nu este caracterizată de o dorință sinceră, nerăbdătoare și studioasă de a asculta de Dumnezeu și de a-I fi plăcut, iar slujirea ta este doar ocazională și determinată de muștrările conștiinței, și când nu este	6. Când Îl iubești atât de mult pe Dumnezeu, încât simți că marea ta lucrare și bucurie este să asculți de El, să-L slujești și să-I fii plăcut; și când descoperi că nicio măsură de slujire nu ne va satisface, în afară de perfecțiunea absolută.

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

constantă, mânată de un impuls al alegerii şi desfătării.	
7. Când ascultarea ta este limitată şi forţată, şi când încerci să ajungi în Rai cu cât de puţină religie, nu cu cât de multă sfinţenie poţi cultiva.	7. Când motivaţia pentru ascultare şi pentru tot ceea ce faci în religie, pe cât poţi înţelege, ţine de dorinţa şi scopul dominant de a-L proslăvi pe Dumnezeu.
8. Când te bucuri să auzi de eşecurile altor preţinşi creştini, folosindu-te de ele ca scuză pentru ale tale, şi când eşti mereu gata să faci referire la abuzurile sfinţilor, a căror istorie este consemnată în Scriptură, ca justificare sau diminuare a gravităţii	8. Când păcatele altor preţinşi creştini sunt o chestiune care îţi produce durere, smerenie şi suferinţă, iar slăbiciunile sfinţilor din Scriptură sunt citite cu uimire şi privite ca nişte semne, ca nişte faruri care te avertizează de stâncile pe care ei s-au lovit.

propriilor tale eșecuri.	
9. Când simți antipație față de predicatori pentru că ei vorbesc atât de mult despre trezirile de evlavie în biserică și față de predici atente, care tind să le arate creștinilor declarați greșelile lor și care vor să-i ducă la o stare superioară de evlavie personală.	9. Când ești bucuros nu doar de predici mângâietoare și de cele care se concentrează pe doctrinele harului și privilegiile credincioșilor, ci și de apelurile personale și străpungătoare la conștiință, și de predici care cercetează inima și îi dezvăluie corupțiile, și când ești mereu gata să cooperezi cu păstorii tăi în promovarea trezirilor în biserică.
10. Când ești mult mai mulțumit cu tovarășia părții superficiale și cu gândire lumească din biserică	10. Când te ferești de pretenșii creștini care au gândire lumească, după moda lumii și căldicei, și te apropii

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

decât cu cei mai spiri- tuali şi cu gândire ce- rească, şi îi eviţi pe cei din urmă pentru a te asocia cu primii.	de cei care sunt sfinţi cu hotărâre, consec- venţi şi cereşti.
11. Când îţi doreşti predici liniştitoare chiar în momentul în care conştiinţa ta îţi spune că trăieşti în păcat sau în neglijarea îndatoririlor tale sfinte.	11. Când nicio per- spectivă de câştig nu te poate determina să te implici în lucruri ilegitime sau să duci mai departe una legi- timă prin mijloace in- terzise; şi când, în loc să încalci adevărul, onestitatea, dreptatea şi generozitatea, te mulţumeşti să fii să- rac, dar să ai o conşti- inţă curată.
12. Când desfăşori o activitate în sine ile- gală sau una legală, dar cu încălcări ale	12. Când duci cre- dinţa cu tine la maga- zin, pentru a ne regle- menta toate afacerile

POT SĂ MĂ ÎNȘEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

adevărului, onestității, dreptății și cinstei.	tale și când te consideri ca având obligația solemnă de a lăsa ca lumina ta să strălucească înaintea oamenilor lumesti în toate interacțiunile și treburile tale; când faci din cele șase zile de muncă, ca și din ziua de odihnă un timp pentru proslăvirea lui Dumnezeu, și când te consideri robul Lui în orice moment și în orice loc.
13. Când tratezi ideea că religia nu are nicio legătură cu treburile din lume și că este necesar ca aceia ce pretind că sunt creștini, dacă vor să trăiască, să	13. Când simți nu doar o obligație, ci și o plăcere în practicarea lepădării de sine și în dorința de a renunța la împlinirea poftelor și a

facă ce fac ceilalți oameni din lume; și când negustoria și zilele de negoț țin de deciziile oamenilor și doar slujbele de Sabat Îi aparțin lui Dumnezeu.	simțurilor pentru a-L avea pe Hristos și doar pe El.
14. Când cauți împlinirea, slujirea și mulțumirea de sine, și nici în chestiuni de pofte, nici în simțăminte, nici în avuții, nu ești dispus să practici lepădarea de sine, ci ești hotărât să te bucuri de plăcerile eului și să trăiești o viață superficială și ușoară.	14. Când, deși ești sânguincios în afaceri și nu neglijent în privința avuțiilor, principala ta plăcere în bogăție este că ai mai mult cu care să faci bine; și când eviți lucrurile luxoase și splendoarea lumescă, pentru a avea mai mult de cheltuit pentru Dumnezeu; și, deși nu uiți de familia ta, trăiești știind că

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

	Dumnezeu are pretenții asupra ta la fel cum are asupra tuturor celor credincioși.
15. Când este scopul tău principal să acumulezi averi și să trăiești în lux și strălucire, când dăruiești puțin cauzei lui Dumnezeu spre convertirea sufletelor, și când oferi chiar și acel puțin cu reticență și cârteli.	15. Când ai o conștiință blândă ușor de trezit, care nu îți îngăduie să te implicii în acțiuni îndoielnice.
16. Când ai puțină sensibilitate a conștiinței, sau chiar deloc, ignorând muștrările ei sau prudența altora, trecând la acțiuni îndoielnice, cu aceeași hotărâre	16. Când ești la fel de atent să te abții de la orice simțăminte de mânie, resentimente și răutăți, precum cele necurate și necinstite.

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

precum ai în alte lucruri rele, faţă de care nu există nicio îndoială că sunt astfel.	
17. Când trăieşti complăcându-te în mod obișnuit în porniri răutăcioase, răzbunătoare și invidioase.	17. Când religia ta nu este caracterizată de duhul fricii și al groazei înrobitoare; când nu este ca slujirea unui rob faţă de un tiran; ci când este caracterizată de putere, dragoste și o minte sănătoasă; când este ca slujirea unui copil faţă de un tată, faţă de care se destăinuie și pentru care are cea mai puternică afecțiune.
18. Când religia ta este una a fricii și groazei, nu a nădejdi și dragostei, și ești	18. Când există o dorință puternică, constantă și laborioasă de a face bine, mai ales

POT SĂ MĂ ÎNȘEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

mânat spre ascultare de groaza mâniei ce va veni, nu de dragoste față de Dumnezeu și de bucuria în slujirea Lui.	spre convertirea păcătoșilor, prin efort personal, prin dărnicie, prin rugăciune, astfel încât să simți că face parte din chemarea ta și că este marele tău țel să ajuți spre mântuirea sufletelor de la moarte; când ești tulburat că puțin este făcut în acest sens; când ești dispus să faci sacrificii pentru a face mai mult bine; când cauți continuu mijloace în acest sens; și cât te bucuri de ceea ce fac ceilalți, chiar dacă nu sunt din denotația ta.
19. Când, în mijlocul tuturor mijloacelor și	19. Când mintea, deși nu este roabă sau

POT SĂ MĂ ÎNŞEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

stimulentelor de a face bine, care abundă atât de mult în această perioadă, nu vezi în tine dorinţa de a fi de folos, nici vreun impuls al sufletului către ceea ce se face pentru cauza lui Hristos şi spre mântuirea sufletelor.	îngrijorată într-un fel anxios de starea sau siguranţa ei, este păstrată într-o veghere cu gelozie sănătoasă pentru sine şi se cercează frecvent înaintea lui Dumnezeu.
20. Când nu există niciun fel de grijă pentru siguranţa ta veşnică, ci chestiunea aceasta este luată de-a gata, fără cercetare de sine, iar sufletul se sprijină pe propria pretenţie de credinţă, concluzionând, fără dovezi, şi uneori împotriva lor, că totul	20. Când există în suferinţă mai multă nelinişte şi dorinţă ca ea să fie sfinţită decât îndepărtată, şi când există o acceptare prevalentă a voii lui Dumnezeu în circumstanţe dureroase.

POT SĂ MĂ ÎNȘEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

este bine și că chestiunea nu trebuie investigată.	
	21. Când sufletul simte o atracție obișnuită către Cer, la fel cum simte pentru țara și casa lui natală.
În toate aceste cazuri, te poți teme pe bună dreptate, că tu, un pretins creștin, aflat într-o astfel de stare, te amăgești singur și nu ești un copil al lui Dumnezeu, născut din nou cu adevărat.	Atunci cel ce pretinde că este un astfel de creștin și care are astfel de dovezi, poate într-adevăr să se considere un adevărat ucenic al Mielului, nu unul care se amăgește singur.

Totuși, nu este suficient să te bazezi pe propria cercetare. Fiind conștienți de înșelăciunea inimii omului și de înclinația noastră ca, din iubire de sine, să ne

considerăm mai buni decât ar trebui şi, în acelaşi timp, amintindu-ne cât de mult ne interesează să credem că suntem într-o stare bună, ar trebui să-L rogi pe Dumnezeu să-ţi arate adevărata ta stare. Ar trebui să duci la El rugăciunea lui David: „Cercetează-mă, Dumnezeule, şi cunoaşte-mi inima! Încearcă-mă, şi cunoaşte-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, şi du-mă pe calea veşniciei!” (Ps. 139:23-24). Ar trebui să te duci cu onestitate înaintea lui Dumnezeu şi să-I spui că vrei să-ţi cunoşti starea şi că vei socoti ca fiind cea mai grea judecată care ar putea cădea asupra ta dacă te amăgeşti cu privire la starea ta.

Dacă, prin cercetare de sine, ai motive să crezi că ai adoptat o opinie greșită despre cazul tău, nu îți astupa ochii în fața stării tale. Nu trage concluzii împotriva dovezilor cum că ai fi în siguranță. Nu încerca să reduci la tăcere glasul conștiinței sau să-i corupi mărturia, căci așa ceva ar fi mult mai rău, ar fi cea mai alarmantă de periculoasă și ultima etapă a amăgirii de sine. În loc să faci așa ceva, ia lucrurile de la capăt. Ce anume te poate împiedica? Dacă nu ești convertit, încă poți fi. Nu lăsa ca ideea unei pretenții false de credință să te arunce în deznădejde. Dumnezeu este la fel de dispus să ierte păcatul unei pretenții false precum este

dispus să ierte păcatul niciunei pretenții. Sângele lui Isus Hristos te poate curăța și de acest păcat. Pocăiește-te acum! Crede acum! Nădăjduiește acum! Iubește acum! Dumnezeu așteaptă să fie milostiv chiar și acum. Nu este prea târziu să fii înnoit. Ușa îndurării încă nu s-a închis. Sinceritatea pretenției este încă la îndemâna ta. Începe acum să fii serios cu credința. Hotărăște-te să nu te mai joci cu focul. Pune deoparte timp pentru rugăciune personală, pentru citirea Scripturii și pentru meditare sfântă la starea ta. Fii sânguinios în a lua parte la mijloacele publice ale harului. Fă o predare nouă și completă față de Dumnezeu. Dar privește

mai ales prin credință către Isus Hristos, spre iertarea nesincerității, a stării tale căldicică și a purtării tale lumești din trecut. Fii smerit, foarte smerit în ochii tăi și înaintea lui Dumnezeu, și totuși nu dispera. Fă-te dependent de Duhul oricărui har, încrede-te în puterea Lui și bazează-te pe mila Lui. Fii recunoscător că, deși ai greșit, ai descoperit care este greșeala și nu ți s-a îngăduit să mergi mai departe în întuneric, așa că încă nu ai căzut peste prăpastie în groapa pierzării.

Dacă, în urma cercetării de sine, ai motive întemeiate să crezi că totul este bine, bucură-te în Hristos Isus! Lasă ca pacea lui Dumnezeu, care întrece orice

pricepere, să stăpânească în inima ta, pace la care ești chemat, și fii recunoscător. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru” (Isaia 40:1). Aceste rânduri nu au scopul de a tulbura pacea poporului lui Dumnezeu, ci de a distruge falsa încredere a vrăjmașilor lui deghizați în oi. Există două categorii de creștini declarați la care apelurile alarmante nu se aplică: primii sunt acei creștini eminenți, care au cea mai deplină siguranță a nădejdi, a căror siguranță este susținută de bucuria credinței, de ascultarea în dragoste și de răbdarea și curăția nădejdi, a căror religie este atât de viguroasă și influentă, încât devine evidentă pentru

ei înșiși și pentru ceilalți. Ei abia dacă au nevoie să se întrebe, „Sunt eu copil de Dumnezeu?”, căci dovezile acestei realități sunt mereu în ei. O, ce stare binecuvântată! Ce creștini fericiți! Și toți sunt chemați să devină astfel. Dar există o altă categorie de oameni care nu este probabil să fie înșelați, anume cei care sunt cu adevărat – și uneori cu tristețe – îngrijați de această chestiune, care adesea se cercetează pe ei înșiși după Cuvântul lui Dumnezeu; care se gândesc că nu ar vrea să fie amăgiți nici pentru zece mii de lumi; care, în ciuda multor imperfecțiuni, a conștientizării dureroase a defectelor lor, știu totuși că ei Îl iubesc pe

Domnul Isus Hristos, deși cu o afecțiune prea căldică; ei sunt creștini care, în ciuda tuturor îndoielilor și temerilor lor, sunt conștienți de o dorință reală și deseori intensă după sfințenie. Fiți mângâiați, voi, ucenici timizi ai Mielului: cei ce se înșală pe ei înșiși rareori se tem că aceasta este starea și caracterul lor. Renunțați la temerile voastre și mergeți înainte bucurându-vă!

MIJLOACE PRIN CARE POT FI DEOSEBITE IMPRESIILE RELIGIOASE FALSE

Satana a citat Scriptura pentru a corupe mintea lui Hristos și pentru a-L îndepărta de calea datoriei. Unii preținși

credincioși carnali fac la fel și răstălmăcesc Scriptura spre propria distrugere. Felul în care Duhul Sfânt vine cu impresii asupra minții nu ține de darea unei revelații noi, ci de o aplicare adecvată a adevărilor deja revelate, în funcție de starea și circumstanțele în care oamenii se găsesc. Deși unii oameni pot fi amăgiți de impresii bruște, din lipsa unei cercetări cuvenite a sursei acestora, totuși natura lor bruscă nu dovedește în sine că sunt false. Domnul poate să ajute rapid și chiar instantaneu, și de multe ori, în cazuri tulburătoare, face asta. Cel care l-a chemat pe Avraam chiar în clipa în care era pe punctul să-și jertfească fiul, poate,

dacă doreşte, să liniştească instantaneu mintea celui cercetat de El cu un cuvânt potrivit, când omul este în cea mai mare tulburare.

Dar faptul că mintea este capabilă să primească impresii false de la Satana, de a se iubi pe sine excesiv etc., a distinge ce este adevărat de ce este fals devine o chestiune de cea mai mare importanţă. De exemplu, să zicem că mintea este impresionată de acest verset al Scripturii: „Fiule, păcatele tale îţi sunt iertate”. Înainte ca un om să poată concluziona că această impresie vine de la Dumnezeu, el ar trebui să-şi pună serios întrebări ca acestea:

1. Am oare acel duh căruia tonul

general al Scripturii îi făgăduieşte iertare? Înainte ca David să primească un simţământ al îndurării lui Dumnezeu, el a cerut cu hotărâre aceasta şi a mărturisit depravarea naturii sale şi nelegiuirile din viaţa sa. El nu a cerut doar iertare, ci şi har înnoitor: „Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic!” (Ps. 51:10). În dispensaţia Evangheliei, noi suntem îndrumaţi să căutăm îndurarea în Numele lui Hristos, implorând-o prin sângele şi mijlocirea Lui, prin care Dumnezeu a făgăduit iertare, căci „oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (F.A. 10:43). Care este situaţia mea în

legătură cu aceste lucruri?

2. *Ce efect a produs în mintea mea simţământul îndurării iertătoare a lui Dumnezeu?* Am eu o dragoste sfântă pentru Dumnezeu, care a preamărit mila Lui, şi faţă de Hristos, prin care mă bucur de binecuvântarea nepreţuită? Celui căruia i „s-a iertat, a iubit mult” (Luca 7:47).

3. *Sunt influenţat de dragostea lui Dumnezeu ca să-mi dedic sufletul şi trupul faţă de El, ca să-I slujesc pentru totdeauna?* „Dar acum, odată ce aţi fost izbăviţi de păcat şi v-aţi făcut robi ai lui Dumnezeu, aveţi ca rod sfinţirea, iar ca sfârşit: viaţa veşnică” (Rom. 6:22). Dacă

aşa sunt sufletul şi caracterul meu, pot fi sigur că binecuvântarea cuprinsă în pasajul Scripturii astfel adus înaintea mea îmi aparţine. Când impresiile căpătate din sensul general al Scripturii şi efectele sfinte produse în inimă şi viaţă sunt corespondente, în toate cazurile, acesta este un criteriu prin care putem distinge acţiunile Duhului Sfânt de orice impresii false.

Satana le sugerează frecvent oamenilor răi că Dumnezeu este milostiv. Aceasta este o adevăr glorios, iar efectul lui corect este să îl încurajeze pe păcătosul care se întoarce la Dumnezeu să nădăjduiască la îndurare. Dar, aşa cum se sugerează aici, tendinţa Satanei prin

astfel de sugestii este să-l adoarmă pe păcătos într-o stare de falsă siguranță, convingându-l că, deși el va continua să trăiască în păcat, totuși îi va fi bine în cele din urmă. Apoi, Satana îi sugerează uneori unui pretins creștin lumesc că oile lui Hristos nu vor pieri niciodată. Acest lucru este adevărat, dar planul lui Satana este să-l convingă pe un astfel de om că el va ajunge în Rai, deși el urăște calea care duce acolo. Uneori pare că Satana ar avea acces la mintea omului în somn, pentru că unii au o imagine greșită a stării lor în visele lor, de care sunt ciudat de îndrăgostiți. O femeie a pretins că visat că a fost dusă în prezența lui Hristos în slavă,

care o privea zâmbind. Când a fost mus-trată pentru neglijența totală față de orice mijloace ale harului, ea a răspuns: „Nu am niciun motiv să folosesc vreun astfel de mijloc. Eu sunt sigură că voi ajunge în Rai”. Totuși, Dumnezeu vorbește uneori în felul acesta, dar întot-deauna în acord cu ceea ce El a revelat în Cuvântul Său scris.

Apoi Satana le sugerează frecvent unor persoane aflate sub convingerea de păcat că acel om este cel mai mare dintre păcătoși. Dar planul lui este să-l ducă la disperare și să-l convingă că păcatele lui sunt prea mari pentru a fi iertate, în timp ce tendința unei sugestii similare din

POT SĂ MĂ ÎNȘEL CREZÂND CĂ SUNT MÂNTUIT?

partea Duhului lui Dumnezeu este de a conduce păcătosul în starea de a cere fi-erbinte îndurarea Lui.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la **magnagratia.org** și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 450 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe. Donațiile se pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org